

Com cal saludar un amic?

Mai dels mais no m'havia preocupat d'aquesta petita qüestió protocolària. Salutava els meus amics segons l'humor, la temperatura - a l'hivern, a fi de no treure'm les mans de les butxaques simplificava la mímica - la pressa, les empentes, etcètera. Calia que ells prenguessin la bona voluntat com jo prenia la llur sense escalar res més.

Però la susceptibilitat d'un m'ha sumit en greus indecisions respecte els altres, tenent la repetició del cas, per cert molt desagradable.

El cas és el següent: L'amic X i jo ens veïàvem gairebé cada jorn a la mateixa hora i en el mateix indret, anant cadascú a la seva feina.

No cal especificar la causa. Tots hem tingut diades negres, tots hem passat les nostres preocupacions, tots hem caminat amb l'ànima als peus. Ara precisament ens sobren motius per a marxar d'esma, encaparrats i llòbregos. Jo no sé fugir, i quan X passava pel meu costat devia mirar-lo inexpressivament, amb cara de tres déus, mentre alzinava un poc la barba i tornava a situar-la darrere la vertical del nas. Ja havia complert i ara pau i després glòria.

Però X va aturar-me: - "Ps... ps... escolten: tòstic tip de les vostres salutacions fredes i reservades. Us he fet quelcom?" Jo vaig dir-li que no. "Doncs si heu de continuar saludant-me d'aquesta forma, dei-

xemho cómer. No sull res a la força."

Lià cap i cua, i ja em teniu a mi enmallat en un conflicte basardós. De primer autuvi va semblar-me cosa fàcil complaure l'amic. L'atalaiaria de Uuny i començaria a ~~sonriure-li~~ somriure-li a una prudent distància. Quinze, deu, cinc metres? No li vindria pas d'aquí. Aqueix somriure l'acompanyaria d'un enèrgic cop de cap i amb la mà dreta en l'aire, bellugaria els dits com qui assaja un arpegi pianístic.

Dubtava si restar palplantat i cara enrera seguint-lo amb afectuosa perseverança de gestos, a guisa de qui acomiata un íntim que parteix a la guerra o a provar fortuna a Uunyanes terres. Vaig

pensar que no seria ben vist ni ben interpretat que emprés el mocador voleiant-lo una estona.

Resolta la meua actitud vaig assajar-la davant del mirall, amb ganes de no ésser adotzenat ni ridícul.

Verament jo mateix no podia escollir; car, ultra el meu tarannà indecís, ningú no és bon crític de la seva obra.

Consultada la meua muller i atenent-me als seus consells i bon gust, vaig adoptar amb caràcter definitiu una variant ni massa etagerada ni massa sòbria.

M'havia tret un gran pes de sobre. Igual que un estudiant en vigílies d'exàmen, el tenir la certesa de saber-me la lliçó em donava coratge per afrontar serenament les susceptibilitats i

prejudicis del meu esquerp amic.

Però l'home proposa i Déu disposa. Arribat el moment em reprengué aqueixa vergonya íntima que senten els sincers en fingir una comèdia. La postissa combinació de la meua salutació ara em semblava una enganyifa indigna de mi.olla m'agarrava mateix que una canisa de força.

X seguia avançant per la vorera amb pas decidit, esguardant-me. En els seus ulls hi havia una fredor analítica de jutge. Jo estava ple de confusió i de basarda. Vaig sentir un impuls irresistible de recular covardament.

Tous creïàrem. Què vaig fer? No ho sé pas. Alguna ganxota indefini-

Ole, algun gest nerviós, qualque cosa
ni carn ni peix, estrofolària i proa-solta.

El veig allunyar-se amb un mig
riuve irònic, com si volgués dir: ets
ben hipòcrita tammateix.

Calia compondre la meua salutació
de bell nou.

El dia següent va semblar-me que
suprimint el cop de mà i donant més
afectuositat a l'expressió fisionòmica, l'a-
nunc no hi tindria res a dir. Així vaig
fer-ho, però a judicar per la mirada
que em pegà tampoc no vaig agradar-li.

De bona gana hauria fet marxa-
da per estalviar-me aquell encuntre,
que començava a obsessionar-me terrible-
ment, però era una covardia ~~de~~
i, demés, no em sobrava pas temps.

De bon matí, en llevar-me, ja començava a planejar la meua salutació de la tarda. Arribada l'hora m'imposava serenitat i amb gran cura de no repetir-me, metòdicament, distribuïa les fases de la salutació i combinava els recursos amb una rigurositat matemàtica. Tampoc!

Potser, què us diré, era jo que interpretava malament l'expressió de l'amig, però posats a maliciar que un altre malicia, esteu en camí d'enfollir-vos.

Aquella insignificant maniobra que m'imposava l'amistat desconfiada arribà a ésser el meu turment. No pensava més que en encertar-la i en conèixer si l'havia encertada. A voltes m'al·lucinava i veïa el meu amic a tot arreu, i anava

pels carrers repartint salutacions estrafolàries als urbans, als macips, a dones i criatures, a senyors i escombrarians.

Una nit, el vigilant s'entossudi a acompanyar-me escala amunt, perquè em creia embriac a causa d'haver dirigit un adéu molt expressiu a la bàscula d'un bar.

No podia més. Era un home perdut.

Acabem d'una vegada, vaig pensar.

- Escolta, tu.

El meu amic va aturar-se.

- Primer és la vida que tot, oi?

Hagué d'afirmar.

- Doncs mira: des d'ara serem tan amics com sempre, però no ens saludarem mai més.

I fet i dit; i des de llavors que estic al cel.